

Suzanne Peters

Laat maar!

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Nicole wist opeens niet meer wat er mis was met een normale wandeling. Toen haar vriend Rens had voorgesteld om te gaan kamperen in West-Amerika, stemde ze meteen in. Een avontuurlijke tocht maken leek haar wel wat. Maar nu ze zich in een klimgordel had geworsteld en zeker dertig meter boven de vaste grond bungelde, wist ze niet zeker of dit de beste manier was om de omgeving te verkennen. In deze onstabiele positie kwam er zelfs bij haar hoogtevrees opborrelen.

Rens had een speciale groepswandeling gevonden waarbij Yosemite National Park op een wel heel bijzondere manier werd verkend. Ze kregen les in bergbeklimmen. Iets dat Nicole en Rens allebei nog nooit hadden gedaan.

Hun reis tot nu toe was al erg sportief geweest. In San Francisco hadden ze veel gefietst en dat viel, vanwege alle heuvels in de stad, soms nog best tegen. Ze hadden de afgelopen drie dagen ook al meerdere wandelingen gemaakt in Yosemite National Park. Ze verbleven hier vier nachten, omdat het park hen allebei zodanig aansprak dat ze er echt de tijd voor wilden nemen. Een rondreis waar je overal

maar een halve dag zat, sprak hen minder aan. De rest van de reis zou al net zo spectaculair worden. Zo wilden ze nog gaan raften in de Colorado-rivier bij de Grand Canyon.

“Gaaf hè?” riep Rens, die al boven op de richel bij de rest van de groep stond.

Nicole greep een stuk rots vast en keek omhoog. De adrenaline gierde door haar lijf. Ze merkte dat ze opeens vele malen sterker was dan ze had verwacht en opeens kon ze zichzelf gemakkelijker omhoog trekken. “Het is fantastisch!” bevestigde ze.

Ze wilde niet zeggen dat ze het allemaal toch wat spannend vond. Niet omdat ze Rens een verkeerd beeld wilde geven, maar vooral omdat ze wist dat als ze uit zou spreken dat ze het eng vond, het allemaal vele malen heftiger zou zijn. Dan lag de focus opeens op de angst en niet op de pracht.

“Het uitzicht is hier ook geweldig!” zei Rens.

“Ik kijk zo, als ik boven ben!” Ze voelde hoe haar voet niet helemaal stabiel op het uitstekende stukje rots stond en daarom schoof ze die wat meer naar links. Dat voelde al beter.

“You can do it!” zei de kliminstructeur be-moedigend.

Nicole greep een stuk rots, zette haar voet

een stuk hoger en trok haar lichaam omhoog. Iedere keer weer verbaasde ze zich erover hoeveel ze eigenlijk kon. Haar lijf was tot veel meer in staat dan ze soms zelf in de gaten had. Dat merkte ze ook iedere keer tijdens de wintersport. Al vijf jaar achter elkaar was ze met Rens de sneeuw ingegaan en had ze geskied en gesnowboard. Beide sporten pakte ze zo op, terwijl ze anderen flink zag worstelen.

Ze klom nog een stuk omhoog en voelde wat zacht mos tussen haar vingers. Als ze hier maar genoeg grip kon hebben. Ze trok zichzelf opnieuw omhoog. Ze was er bijna, bedacht ze. Dat gaf haar de kracht om door te gaan. Nu ze al zo ver was gekomen, was het een kwestie van doorzetten.

Ze verstelde de eerste zekering en daarna de tweede. Met twee zekeringen, had de kliminstructeur uitgelegd, was er geen enkel moment dat je niet vast zat. Er kon dus niets gebeuren, zelfs als Nicole opeens haar grip verloor. Niet dat ze wilde vallen – maar als het gebeurde, dan ging ze tenminste niet dood.

Nog een stukje hoger en deze keer kon ze haar hand op de richel leggen waar de rest van de groep op haar stond te wachten. Ze was de laatste die omhoogkwam, vanwege de groepsin-

deling die aan het begin van de trip was gemaakt.

Nicole zocht een goed punt om haar voet op te zetten. Ze was een stuk minder lang dan Rens en de rots waar hij op had gestaan, was voor haar kortere benen niet te bereiken. De instructeur gaf haar tips waar ze dan wel haar voeten neer kon zetten. Dankbaar volgde ze de instructies op en het lukte haar om op de richel te gaan staan.

Haar spieren voelden vermoeid. Het bewijs dat ze hard had gewerkt.

“Goed gedaan!” complimenteerde Rens haar. Hij gaf haar een kus op haar wang en ze glimlachte.

Ze was verliefd op hem geworden vanwege zijn sprankelende persoonlijkheid en zijn on-eindige energie. Hij vulde haar op alle vlakken aan en ze was dolgelukkig dat ze hem had gevonden. Ze waren nu al zes jaar samen en de verliefdheid was nooit minder geworden. In hun relatie zat nog steeds zo veel passie en ze daagden elkaar iedere keer weer uit.

Nicole keek naar het uitzicht. Ze zag een schitterende waterval, waar ze gisteren nog langs had gewandeld. Vanaf dit punt zag alles er opeens compleet anders uit. “Wauw,” zei ze.

“Je hebt geen woord teveel gezegd. Het uitzicht is schitterend. Dit had ik voor geen goud willen missen.”

Het wat onzekere gevoel dat ze had gehad toen ze aan de rots bungelde was ze meteen vergeten. Zie! Hier deed ze het allemaal voor.

Ze dacht aan de vele groepen die ze had gezien, de afgelopen dagen. Mensen die met een bus kwamen aanrijden naar een bepaald punt en van hun reisleader een paar minuten de tijd kregen om wat foto's te maken. Daarna haastten ze zich terug in de bus om vervolgens naar een andere bestemming te gaan. Nicole moest er niet aan denken om de omgeving op zo'n manier te moeten verkennen. Ze wilde liever vrijheid hebben en een hoop zien, en vooral zelf op avontuur gaan.

“Laten we een foto maken,” opperde Nicole. “Van ons samen!” Ze duwde haar camera in de hand van een van haar groepsgenoten en ging met Rens bij de rand staan. Er werden meteen meerdere foto's gemaakt. Eentje waarop ze elkaar omarmden, eentje met hun ruggen naar de camera toe alsof ze naar het uitzicht keken, en eentje waarop ze elkaar een kus gaven.

Nicole bekeek het resultaat op haar scherm en glunderend bedankte ze de fotograaf. “Hier

moeten we er eentje van laten afdrucken op canvas. Die kan dan mooi boven de eettafel komen hangen.”

Rens fronste zijn voorhoofd. “Dan moet ik de hele tijd naar mezelf kijken,” zei hij.

Plagend porde Nicole met haar elleboog in zijn zij. “Juist leuk,” vond ze.

“Ik laat het aan jou over. Jij bent de binnenhuisarchitect.”

De kliminstructeur gaf aan dat ze een stuk verder zouden klimmen. Nog verder. Nicole keek omhoog. Nu ze het grootste stuk al gehad had, was dat laatste beetje een eitje. Het was een stuk minder hoog, al wist Nicole dat ze het niet moest onderschatten.

“Goed,” zei ze zelfverzekerd. “Ik ben benieuwd hoe het uitzicht is als we nog hoger zijn!”

#

Bij het bezoekerscentrum in Yosemite National Park waren meerdere winkels. Er was ook een eetgelegenheid en Nicole en Rens besloten dat ze na het klimmen daar wel een hapje konden eten. In koken op de camping hadden ze nu allebei toch geen zin meer.

Sowieso vond Nicole het toch net een wat fijner idee. Ze mochten geen eten in hun tent bewaren vanwege de beren, die 's nachts op de geuren af konden komen. Alles waar ook maar een beetje geur vanaf kwam, moest in een speciale doos worden gestopt, zodat de beren het niet konden ruiken – zelfs Nicoles lippenbalsem. Koken mocht wel gewoon, maar daarna moest alles netjes worden weggeruimd om te voorkomen dat er beren kwamen. Nicole was er toch wat nerveus door geweest en kon daardoor niet zo goed slapen als ze had gedacht. Ze was dol op avontuur, maar een hongerige beer die 's nachts bij de tent stond was te veel van het goede.

Ze hadden een plekje uitgekozen om te zitten, buiten in de zon. Hoewel het nog geen zomer was en ze op de bergtoppen zelfs nog wat sneeuw hadden zien liggen, was de temperatuur prima. De zon scheen heerlijk op hun gezichten.

De serveerster kwam hun bestelling opnemen. Haar haren waren zo blond dat het bijna wit was. Ze was vrij klein en had ronde heupen. “Hay!” riep ze overdreven enthousiast.

Nicole moest er nog steeds aan wennen dat iedereen hier zo uitbundig was. Rens bestelde

een pizza en Nicole ging voor de spaghetti bolognese. Ze besloten er allebei cola bij te drinken.

Rens keek de serveerster na. “Ziet er goed uit,” zei hij goedkeurend.

Nicole keek nog eens naar haar en schudde daarna haar hoofd. “Mij te klein. En ik vind brunettes mooier dan blondines.”

“Ik vind blond ook wel wat hebben,” zei Rens.

Ze wierp hem een blik toe. “Pas op met wat je zegt.” Maar ze zei het lachend; Rens liet haar om de haverklap weten hoe mooi hij haar bruine haar vond.

Rens haalde zijn schouders op. “Wat?” vroeg hij onverschillig. “Als jij naar mannen én vrouwen mag kijken, dan mag ik naar brunettes én blondines kijken.”

“Kijken mag altijd,” was Nicole het ermee eens. “Ik ben het alleen niet met je eens over deze dame.”

“Jij hebt geen smaak.”

“Echt wel!”

Rens lachte. “Waarom heb je dan een relatie met mij?”

Ze schopte hem onder de tafel.

“Nou zeg!” zei Rens quasi-beledigd. “Je bent me de hele dag al aan het porren en schoppen.

Houd daar eens mee op.”

Ze keken naar de eekhoorntjes die langs de tafels liepen in de hoop wat kruimels te vinden. Ze waren grijs van kleur en absoluut niet bang voor mensen. Overal in het park stond op borden aangegeven dat je de dieren niet mocht voeren. Nicole had de indruk dat de meeste toeristen zich er niet aan hielden. Ook nu liep er eentje wel heel dicht bij haar. Nog even en hij zat bij hen onder de tafel.

Het eten werd gebracht en de serveerster liet haar mooiste glimlach zien. “There you go,” zei ze.

“Thanks!” zei Nicole, net zo enthousiast als de serveerster. Het opgewekte karakter van de Amerikanen was aanstekelijk.

Ze zag hoe Rens haar opnieuw nakeek. “Het valt wel op hoor,” zei ze, rollend met haar ogen.

Hij keek schuldbewust op. “Ik zal het niet meer doen,” zei hij.

“Maar ook niet minder zeker?” vulde Nicole aan.

Rens nam net een slok van zijn enorme glas cola en hij verstikte zich er bijna in. “Doe niet zo bijdehand!”

Nicole lachte. Dit was precies waarom ze zo van Rens hield.